

Uttalande från Fjärde internationalen: Tunisien, Egypten: en revolutionär process av världsomfattning

[Vid sitt årliga möte i slutet av februari antog Fjärde internationalens internationella kommitté enhälligt följande uttalande.]

1. Det egyptiska folkets utomordentliga seger mot Mubarak utvidgade den historiska omfattningen på den tunisiska revolutionen som fällde Ben Alis regim. På bara några få dagar utsträcktes chockvågorna från dessa folkliga segrar till hela arabvärlden och längre än så, och de påverkar klasskampen i hela världen. Demonstrationer, strejker, församlingar, självförsvarskommittéer, mobilisering av fackföreningar, högskolestudenter, demokratiska samfund drabbade med obetingad beslutsamhet samman med statsapparaten, i synnerhet polisen. Miljontals tunisier och egyptier var aktiva för att störta diktatorerna, och fortsätter att mobiliseras för att behålla kontrollen över sina revolutioner.
2. Det är en permanent revolution som förenar sociala och demokratiska frågor och frågor om nationell suveränitet, och som sprider sig internationellt. Effekterna från den ekonomiska världskrisen och det omänskliga förtrycket och diktaturens skamlösa korruption samlade de mest missgynnade befolkningsskikten, den organiserade arbetarklassen och medelklasserna, unga och gamla, kvinnor och män. De tunisiska och egyptiska massorna kunde inte längre acceptera ett ekonomiskt system som marginaliserade dem. Som i många av grannländerna ledde integreringen i den kapitalistiska globaliseringen till en ekonomisk tillväxt som istället för att skapa sysselsättning orsakade en aldrig tidigare skådad koncentration av välståndet, en ojämn utveckling av landet och ett allmänt förfall av levnads- och arbetsförhållandena.

En av de viktigaste orsakerna bakom dessa revolutioner har varit de senaste årens exploderande matpriser. De snabba klimatförändringarna har lett till den nuvarande matkrisen i världen, i synnerhet i länder som Tunisien. Den ekonomiska liberalisering som framtvings av Internationella valutafonden, Världshandelsorganisationen och EU har lett till en ökning av tillfällighetsarbeten, drastiska nedskärningar av samhällsservicen och en massarbetslöshet som framförallt drabbar unga nyutexaminerade studenter. I och med att gränserna och möjligheten att emigrera till EU dessutom har stängts, och arbetsmarknaden i Gulfstaterna har minskat, så har alla framtidsutsikter att kunna undfly fattigdomen försvunnit

Samtidigt undertryckte polisstaterna på ett drastiskt sätt alla friheter och demokratiska rättigheter och det infördes en allmän samhälllig kontroll. Det faktum att de tunisiska och egyptiska diktaturena bara godtog representanter från skenbara "oppositionspartier" i parlamentet, på samma gång som de medborgerliga sammanslutningarna reducerades till enbart skal eller förhindrades att fungera, innebar att det inte kunde uppstå några motverkande krafter. Allt detta skapade en situation där det enda som fanns mellan diktaturena och befolkningarna var en enväldig ledare och en grym förtryckarapparat. Och de maktavande klanernas gangsterliknande sätt att fungera fullbordade deras totala förlust av all legitimitet.

Slutligen kännetecknades dessa två regimer av att de samarbetade med den sionistiska israeliska staten. Och det gjorde befolkningarna ännu mer förbittrade, eftersom de identifierade sig med det palestinska folkets lidande.

Inför alla dessa orättvisor har det under senare år skett en ökning av strejker och sociala uppror vilka gjort det möjligt att samla erfarenheter, dock utan att lyckas bryta ner den mur av skräck som funnits hos befolkningarnas majoritet. På några få veckor försvann denna

mur, och trots de stora offren förde det tunisiska folket, och sedan med deras exempel framför ögonen det egyptiska folket, en oavbruten kamp tills diktatorerna Ben Ali och Mubarak hade avgått.

3. Med dessa segrar och denna inbrytning på demokratins och klasskampens politiska scen visar folken i arabvärlden sin oerhörda värdighet, och visar sig vara inte längre knutna till det dödliga alternativet (eller kombinationen) envælde eller islamism som de suttit fast i under de senaste 30 åren. De folkliga klasserna och först och främst arbetarklassen i regionen har skaffat sig verktyg för att göra anspråk på samtliga demokratiska friheter, och kvinnorna för att göra anspråk på sina rättigheter och jämlikhet med männen. Arbetarna har skaffat sig verktyg för att på en mycket högre nivå slå tillbaka mot de nyliberala super-exploaterande programmen, och på ett djupgående sätt rubba både de amerikanska och europeiska imperialisternas möjligheter att upprätthålla sitt grepp om regionen, ett grepp som visar sig i form av staten Israel. Den israeliska regimen och alla dess olika strömningar gjorde inget misstag när de ända till slutet krävde att väst skulle stöda diktatorerna.

Revolutionerna i arabvärlden visar vilka möjligheter till social frigörelse som ligger i all masskamp mot orättvisor. Kvinnornas aktiva roll under mobiliseringarna är ett omisskännligt tecken på detta. Det gör det möjligt att bekämpa de rasistiska och islamofobiska kampanjerna från den så kallade "sammandrabbningen mellan civilisationerna", som försöker få oss att tro att en mobilisering av de arabiska och muslimska folken röjer vägen för fundamentalism.

Denna dynamiska kraft kommer att få effekter i hela världen. Den har redan haft omedelbara effekter i Jordanien, Jemen, Bahrain, Syrien, Libyen, Marocko och Mauretanien, även om man inte kan förutsäga den exakta rytmen och i vilken ordning regimerna kommer att falla, med tanke på att varje kamp har sina egna särdrag. Speciellt i Libyen, där regimen har angripit befolkningen med militära jetplan och helikoptrar och redan har dödat mer än 500 personer, har situationen trappats upp mycket snabbt, och den kräver vår fullständiga solidaritet.

Dessa revolutioner skapar nya och mer gynnsamma villkor för palestiniernas kamp, en kamp som Fjärde internationalen uppmuntrar och stöder. Den egyptiska revolutionen placerar på ett konkret sätt avslutningen av det brott mot mänskligheten som heter blockaden mot Gaza på dagordningen. Inför detta kan den sionistiska statens svar bli hårdare och mer brutalt. Mobiliseringar för att hindra detta bör intensifieras.

Dynamiken i dessa revolutioner är också en uppmuntran till kampen mot diktaturerna i Iran och så långt bort som Kina, där oppositionen utgår från de metoder för att samordna kampen som utnyttjades i Tunisien och Egypten – exempelvis användandet av sociala nätverk. Det kommer oundvikligen att uppmuntra en mobilisering av de utvandrargrupper från arabvärlden som överexploateras och förtrycks i de utvecklade kapitalistiska länderna. Mer än någonsin måste vi stå skuldra mot skuldra med dessa befolkningar.

Men denna utveckling kan få ännu mer omfattande konsekvenser i samma imperialistiska länder, där arbetare och ungdomar i alltmer massiv skala protesterar mot åtstramningsplanerna, utan att hitta någon väg till framgång: den visar att revolutioner nerifrån och upp är möjliga på 2000-talet, att de kan riva ner en synbarligen oövervinnlig politisk regim och göra erövringar som så sent som igår verkade omöjliga att uppnå!

4. Framstegen för dessa processer är förvisso bräckliga både i Tunisien och Egypten, men outhärliga för det som kommer att följa. Det var på grundval av folkliga erfarenheter på senare tid och en sedan länge existerande inplantering av den radikala vänstern i fackföreningarna, som självorganiseringen utvecklades i massiv skala när demonstranterna och

invånarna i de folkliga stadsdelarna tvingades försvara sig mot polisens krav och regimen miliser, i Tunisien från Sidi Bouzid till folkkvarteren i de stora städerna och Kasbah i Tunis; i Egypten från Tahirtorget i Kairo till de folkliga stadsdelarna i Suez, Mansourah och Alexandria. Scener som var otänkbara för bara några dagar sedan – muslimer och kopter som gemensamt försvarade sina andakter; industriarbetare och unga nätsurfare, kvinnor och präster, författare och taxichaufförer stod sida vid sida vid de ställen där Mubaraks bödlar gick till angrepp. Folket lyckades destabilisera armén samtidigt som de systematiskt försökte umgås vänskapligt med soldaterna.

Diktatorerna flydde, trycket från mobiliseringarna tvingade ut ledningarna i de partier som satt vid makten, och folkets mobiliseringar fortsätter. I Tunisien ställs de mest korrumperade ledarna inför rätta, RCD:s [det regerande partiets] ekonomiska tillgångar och tillhörigheter har övertagits och dess byggnader har blivit hus åt folket. Huvuddelen av de politiska fångarna har befriats. Även om de två ländernas polisapparater inte har avvecklats, så har de råkat i oordning. Anställda på departementen börjar utöva kontroll över sina ledare, som på det tunisiska utrikesministeriet där de tvingade sin minister att avgå efter att denne hade hyllat den franska utrikesministern Alliot-Marie. Många tunisiska guvernörer, borgmästare och offentliga tjänstemän har tvingats avgå. De tunisiska massorna kräver till och med att den nyutnämnde franske ambassadören ska lämna landet efter att ha gjort fientliga uttalanden! Många tillfällighetsarbetare inom civilförvaltningen har fått permanent anställning. De mest korrumperade tunisiska företagsledningarnas kapital har nationaliserats. I Egypten är denna utveckling också på väg. Statstjänstemännen har fått löneökningar på 15%, många strejker utvecklas trots den nya regimen hot.

5. De härskande klasserna var naturligtvis inte överksamma och de kommer att bli alltmer aktiva inför den revolutionära utvecklingen. I Tunisien motverkades arméns "neutralitet" och Ben Alis avgång genom att premiärminister Ghannouchi och många av RCD:s ledare blev kvar vid makten, något som skulle rättfärdigas genom att flera oppositionspartier och den största fackföreningen UGTT skulle komma med i regeringen. Deras vägran och de folkliga mobiliseringarna tvingade fram en andra regering där bara premiärministern kvarstår av RCD:s ledare. Men de nya regimerna får råd från den franska imperialismens ledare, och tillsammans med de tunisiska kapitalisterna och armén lägger de ner all sin energi på att övertyga arbetarna om att återgå till arbetet "som förut". Det skulle handla om att sätta en bortre parentes... alltmedan man bara tillkännager allmänna val om 6 månader.

I Egypten är det armén som direkt garanterar "övergången", med den hotfulle Suleiman som inrikesminister, denne välkände torterare, vän till Israel och ökända CIA-agent. Även där uppmanas folk att vara resonliga, låta turismen och utländska investeringar fortsätta, med löfte om val om några månader... och hot om att återuppta förtrycket.

Regeringarna Sarkozy och Berlusconi såg aldrig vad som var på väg och gjorde bara saker och ting värre genom att stöda Ben Ali ända till det bittra slutet, och de står nu i första ledet inom EU för att kräva att affärerna ska återupptas och att man ska återvända till politiken att hindra emigranter. Obamas administration är mycket mer flexibel: de [varken] förutsåg [eller] kontrollerade rörelsen i Egypten men låtsas nu delvis sammanfalla med den. Men dess nära band till arméledningen är ett ständigt hot mot den egyptiska revolutionära processen, och de kommer att kräva att den palestinska gränsen till Gaza ska förbli stängd. Framförallt kommer de internationella institutionerna att kräva garantier för trafiken i Suezkanalen och respekt mot den moderna kapitalismens grundvalar: att betala landets skulder, oavsett hur orättfärdiga dessa är; respekt för ett totalt öppnande för utländskt kapital och varor, fortsatta avregleringar.

6. Under denna process måste hela systemet sopas undan för att man ska kunna upprätta

samtliga demokratiska rättigheter och friheter: rätt till yttrandefrihet, strejkrätt, rätt att demonstrera, pluralism vad gäller föreningar, fackföreningar och partier, avskaffande av presidentinstitutionen och inrättande av en provisorisk revolutionär regering. Idag är det nödvändigt att inleda en process av fria val till en konstituerande församling.

För att inte processen ska stoppas av en ny regim av oligarkier måste den grunda sig på en organisation av de folkkommittéer, den samverkan och de råd som uppstått i befolkningen. Under denna process kommer antikapitalister att försvara de viktigaste kraven i ett program som bryter med imperialismen och den kapitalistiska logiken: att tillfredsställa de folkliga klassernas livsnödvändiga krav – bröd, löner, arbeten; omorganisering av ekonomin på grundval av grundläggande sociala behov, gratis och fullgod samhällsservice (skolor, sjukvård), kvinnans rättigheter, utvidgat samhälleligt skydd för arbetslösa, sjuka och pensionärer, en radikal jordreform, nationalisering av banker och ekonomins nyckelsektorer, upphävande av skulden, nationell och folklig suveränitet. I Tunisien föreslår Arbetarnas vänsterförbund (Ligue de la Gauche Ouvrière – LGO) detta program för en regering som skulle stå i arbetarnas och folkets tjänst. Det är en beståndsdel i den front från 14 januari som samlar vänsterkrafter som avvisar Ghannouchis regering och kämpar för fullständiga demokratiska rättigheter, en konstituerande församling och att de grundläggande behoven ska tillfredsställas. Detta program försvaras också i Egypten under den omgruppering som sker av revolutionärer.

7. De tunisiska och egyptiska folken och alla folk i arabvärlden behöver fortfarande vår solidaritet under sin kamp för demokratiska friheter. Än mer behöver de att vi mobiliserar för att minska imperialismens grepp: ingen betalning av de tidigare regimernas utlandsskuld, återlämnande av diktatorernas tillhörigheter och ekonomiska tillgångar, skydd för folkets nationella suveränitet mot den internationella kapitalismens påtryckningar; upphävande av de internationella överenskommelser som undertecknats av de tidigare regimerna på det militära och säkerhetspolitiska området och vad gäller in- och utvandring. Revolutionärer över hela världen står också inför den viktiga uppgiften att knyta alla möjliga sorters band till fackföreningar, folkliga organisationer och föreningar och antikapitalistiska organisationer i dessa länder, för att hjälpa till att befästa de pågående revolutionära processerna och för att stöda de berörda folkens självorganisering. Den uppseglande revolutionen i arabvärlden är vår kamp!

Vi stöder redan följande initiativ:

- uppropet från de sociala rörelser som möts i World Social Forum i Dakar för en världsomfattande solidaritetsdag med revolutionen i arabvärlden den 20 mars (årsdagen av invasionen i Irak 2003);
- konferensen för revolutionära organisationer i arabvärlden i Tunis, som sammankallats av LGO mellan 25-27 mars.
- Den antikapitalistiska konferens för Medelhavsområdet som sammankallats av NPA [Nouvelle Parti Anticapitaliste – Nya antikapitalistiska partiet (Frankrike)] den 7 och 8 maj.

Amsterdam, 22 februari 2011

(Översättning från engelska Göran Källqvist.)